

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 433/2015
26.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Е., због три кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Е., адвоката П.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 33/14 од 22.04.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1102/14 од 02.02.2015. године, у седници већа одржаној 26.05.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Е., адвоката П.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 33/14 од 22.04.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1102/14 од 02.02.2015. године у односу на повреде закона из члана 439. тач.1) и 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 33/14 од 22.04.2014. године окривљени С.Е. оглашен је кривим да је извршио три кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, за које му је суд најпре утврдио појединачне казне и то тако што му је за кривично дело ближе описано у тачки један изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од једне године, за кривично дело описано под тачком два изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а за извршено кривично дело описано под тачком три изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од две године, па га је затим суд осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 20.02.2014. године па до 22.04.2014. године. Истом пресудом окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда, док су оштећене Р.И. и Ј.К. ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1102/14 од 02.02.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.Е., адвоката П.В., а пресуда Основног суда у Обреновцу К 33/14 од 22.04.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног С.Е., адвокат П.В., због повреде члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, члана 406. ЗКП и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из „члана 439. тач. 3) ЗКП“, али из садржине захтева може се закључити да бранилац очигледно мисли на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са том повредом истиче да првостепени суд у пресуди није утврдио постојање свих субјективних и објективних елемената бића кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, с обзиром на то да Кривични законик не одређује шта се подразумева под појмом недозвољених полних радњи. Бранилац у захтеву истиче да се битни елементи овог кривичног дела стичу само ако су у питању радње које су према усвојеном друштвеном схватању такве да грубо повређују у сексуалној сфери осећај стида и морала, а у пресуди је изостала оцена у погледу тога у чему се огледа наводно кршење постојећих норми сексуалног морала, при чему је судска пракса јединствена у ставу да не постоји кривично дело из члана 182. КЗ ако учинилац не врши радњу на телу жртве, па по оцени браниоца у конкретном случају радње које је окривљени предузео не могу се подвести под појам недозвољене полне радње.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Обреновцу произилазе сва битна обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ. При томе радње које су описане у изреци побијане пресуде да их је окривљени критичном приликом предузео, а да је окривљени оштећену Р.И. „ухватио за десну д. и почео да је дрма и тресе“, затим оштећену Ј.К. „ухватио за рамена и оборио на земљу, сео на њу и почео да јој цепа мајцу, а затим јој завукао своју руку под мајцу и додиривао јој груди“, и оштећену К.Г. „руком ухватио за уста и гурнуо је... легао преко ње и ногама јој стезао ноге... скинуо јој мајцу и у потпуности обнажио горњи део тела, једном руком је додиривао и стезао за д...“, по оцени овог суда, управо имају карактер полних радњи.

Из изнетих разлога, по оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Е. је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче да не стоје наводи првостепеног и другостепеног суда према којима у конкретном случају не постоје законом прописани услови за примену института продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, обзиром да је у питању кривично дело против личности, те да самим тим сва кривична дела морају бити уперена према једном лицу, јер по оцени браниоца у конкретном случају не ради се о кривичним делима упереним према личности, већ о кривичним делима против полних слобода. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, по налажењу овог суда, у конкретном случају не може се радити о продуженом кривичном делу у смислу члана 61. КЗ, будући да је окривљени сва три кривична дела извршио према различитим оштећенима, па самим тим, осим чињенице да је окривљени вршио иста кривична дела у временској повезаности, не постоје још најмање две околности предвиђене чланом 61. став 1. КЗ (истоветност оштећеног, истоветност предмета дела, коришћење исте ситуације или истог трајног односа, јединства места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца), а да би се три кривична дела која је окривљени извршио могла сматрати једним продуженим кривичним делом.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Е. указује да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је првостепена пресуда донета уз повреде одредаба члана 68. и члана 406. ЗКП, јер суд није саслушао сведока оштећену Р.И., већ се упознао са садржином записника о њеном саслушању у претходном поступку иако је окривљени негирао извршење кривичног дела у односу на ту оштећену и њен исказ и одбрана окривљеног се разликују у битном, па по оцени браниоца суд није могао да прихвати у потпуности исказ те оштећене, при чему и приликом давања исказа ове оштећене окривљени није присуствовао нити је био обавештен да ће се оштећена Р.И. саслушати.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из чл. 68. и 406. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног С.Е. у овом делу одбаца као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**